

TŘI KŘÍŽE

Některé chyby
nepohřbíte.

ANTONÍN MAZÁČ

Antonín Mazáč

Tři Kříže

Copyright © Antonín Mazáč, 2019

Edition © Talent pro ART, 2019

Cover picture: Helena Kočandrlová

www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-907275-9-5 Tři kříže (PDF)

978-80-907275-6-4 Tři kříže (Epub)

978-80-907275-8-8 Tři kříže (mobi)

978-80-907275-7-1 Tři kříže (AZW3)

Kapitola první – Druhé rande

V půl páté odpoledne jsem ještě považoval Andreu Simičovou za snoba, jenž by nedal v restauraci spropitné obsluze jen proto, že nedrží správný postoj těla. Lehce mě iritoval její zdvižený malíček, kterým šermovala ve vzduchu při pití vína. A samozřejmě to špulení rtů při každém mém nepovedeném pokusu o humor...

Bylo až spodivem, že jsem svolil k druhému rande. Asi za to mohla moje nejstarší dcera, která mi každé ráno věnovala jeden z nepřeborné škály zoufalých pohledů. A já věděl, že tím myslí něco jako „běž už do háje, tati, čekáš, že ti přistane v náruči druhá taková, jako byla máma?“. Nebo něco podobného. Dokázala koulet očima a vyloženě mlčky škemrat o to, abych jí nechal na pár večerů volný byt.

Na druhém rande jsem se ujistil v tom, že Andrea Simičová není jako moje Gábina.

Vlastně nemohla být odlišnější. Vlasy měla blond'até a kudrnaté, při řeči se ani trochu nezadrhávala (naopak, její monology byly fantasticky dlouhé, procítěné a ukončené hlubokým výdechem, tak ji vyčerpávaly), výběr jídla nechávala na mě a byla sprostá jako dlaždič. V tom byl nejvýraznější rozdíl. Gábina byla vychovaná jinak a sprostě mluvila až s postupující nemocí. To poslední jsem zjistil právě na druhé schůzce. Snažila se to skrývat a párkrát polkla půlku nadávky, než aby jí dala průchod. Nakonec se přiznala k vlivu svého otce a dovyprávěla pár šťavnatých historek, abych pochopil, jak se u nich doma mluvilo. Červenala se u toho a vytvářely se jí takové zvláštní narůžovělé dolíčky ve tvářích, jako by její obličej procházel implozí.

A právě ty dolíčky byly navzdory všem odlišnostem důvodem, proč jsme teď seděli v autě před mým domem, a já nevěděl, jak dnešní večer ukončit.

Ještě ráno jsem věděl, že se vrhám do téhle dnešní eskapády jen kvůli dceři, která potřebuje dýchat, větrat, detoxikovat, nebo co to ti mladí dnes dělají, když je okolí dusí. Teď jsem ale na Kristýnu nemyslel.

Sledoval jsem dolíčky, které se zčistajasna objevily poté, co se Andrea zmínila o tom, že její kriptl kolega není schopný si s ní prohodit směnu a dopřát jí po úmorném jarním kolotoči delší ranní spánek. Vstřebával jsem pohledem její rdící pokožku. Bylo to pro mě nové a vpravdě osvěžující. A ve

stejně míře překvapivé, protože jsem byl vážně přesvědčený o tom, že jí vlepím na tvář jednu pusku na rozloučenou, popřeju příjemné vstávání a zapomenu na ni.

Jenže to nešlo. Z nějakého záhadného důvodu jsem od ní nemohl odlepit oči. A ona si toho pochopitelně všimla.

Pohlédla do zpětného zrcátka a ruku si položila na tvář. „Mám něco na obličejí? Protože jsem se od sedmi nekontrolovala. Jestli mám pod okem omáčku nebo v zubech semínka z rajčete, musíš ze mě mít hroznou srandu.“

„Ne,“ zavrtěl jsem s úsměvem hlavou. Přistihl jsem se, že mám nasazený tenhle přiblblý výraz už hezkou řádku minut. Možná od té doby, co jsem Andree pomáhal oblékat kabát a ona nemohla strčit ruku dovnitř. Legračně u toho funěla a naoko se zlobila, ale jestli jsem ji už za ty dva večery stihl alespoň trochu poznat, uměla si dělat švandu víc ze sebe, než z druhých, takže se tomu venku jen zasmála. „Právě naopak. Jsi perfektní.“

Vydechla a opřela se o sedadlo. „Ha, to určitě. Jsem naprosto dokonalá. Ty mě bavíš.“

„V tomhle světle rozhodně vypadáš jako někdo, kdo má do dokonalosti kousek.“

Dolíčky se jí opět prohloubily. „Tohle je, Lukáši...“ usmála se, dolíčky se proměnily na nachové strouhy, kterými se proháněly problesky měsíčního světla. „Tohle je druhé rande.“

Poškrabal jsem se na bradě. „V našem věku se tomu ještě říká rande?“

Andrea se zasmála, strouhy zmizely a nahradila je hladká pláň. Oči se jí rozzářily, svítily do noci jako hvězdy. „Jak bys to nazval? Večerní schůzka za účelem vzájemného poznávání? Můžeme mluvit jako mimozemšťani, jestli ti to vyhovuje.“

Bavila mě. A divil bych se, kdyby to na mě nebylo vidět. Jestli ona měla ty svoje dolíčky, které rámovaly její dobrou náladu, já měl úsměv opilého kojota. Večerní pohodová nálada mě dostala do nějakého zvláštního stavu přiblblosti. Ale pár metrů odsud mě čekaly tři královny a já jim něco slíbil. Pitný režim se musí dodržovat a tátové musejí plnit sliby.

„Dobrá, zůstaneme na zemi,“ souhlasil jsem. „Byl to moc fajn večer.“

Včerejší Lukáš Mahler si tůkal na čelo.

„A doufám, že naplánujeme další. Tentokrát bychom se mohli posunout někam blíž k času oběda, co ty na to? Večeře jsou fajn, ale už jsme si ji dvakrát vyzkoušeli.“

Včerejší Lukáš Mahler kroutil nevěřičně hlavou a ten současný jeho nevěřičný pohled ignoroval.

Andrea Simičová přikývla. Nedala si ani čas na rozmyšlenou, neházela okolo sebe žádnými nejistými pohledy.

Současný Lukáš Mahler získal pocit, že ona už má v hlavě rozhodnuto. Ten včerejší už skoro zvracel. A tomu současnému to bylo úplně jedno.

„Nelekej se, pravděpodobně ti napíšu na dobrou noc,“ rozhodl jsem se ji potěšit těsně před tím, než jsem otevřel dveře od auta.

„Teď jsi mě připravil o překvapení.“

„Vážně jsi nečekala, že ti to hrozí?“

„Měla jsem tušení. To my ženy máme, oplýváme šestým smyslem.“

„Skvěle, tak snad ti ten tvůj nevykecá, co přesně ti napíšu.“

„Zatnu mu zobák,“ řekla smrtelně vážně a přejela si prstem po krku.

Zasmál jsem se a vystoupil. Počkal jsem, až se mi na druhé straně ukáže v zorném poli Andreina kudrnatá hlava, sebral ze zadního sedadla bundu, zkontroloval jsem, jestli mi nevypadla peněženka, a zabouchl.

„Nerad to říkám, ale štve mě, že se dneska musíme rozloučit,“ vysoukal jsem ze sebe první věc, která mi přišla na jazyk. „Vážně. Jídlo bylo perfektní. Ještě nikdy jsem nejedl chobotnici. Představoval jsem si ji jako něco slizkého a... no prostě byla dokonalá. Počasí je ideální. Jako na objednávku. A zasmál jsem se...“ stiskl jsem rty, chvíli přemýšlel, abych neplácl nějakou blbost, a nakonec jsem si odpustil depresivní průpovídky o smrti své ženy, „jako fakt, jako vážně jsem se skvěle bavil.“

Andrea se rozesmála. Dala si ruku před pusu a pobaveně na mě koukala.

Vyndal jsem ruku z kapsy a prohrábl si vlasy. „Co? Teď mám něco v obličejí já? Černou bradu? Koutky červené od vína?“

„Ne, ale mluvíš přesně jako můj synovec. *Jako fakt, mami? Jako vážně?*“

„Že by návrat puberty?“

„Opovaž se.“ Pokývla hlavou. Dolíčky jí zmizely, nahradil je soustředěný výraz téměř čtyřicetileté ženy. Vyrovnané sebejisté dámy a doktorky. Dal bych cokoli za to, kdybych se jí mohl teď trochu pošourat v mozku a zjistit, co si zrovna myslí. Není nad drobný neškodný brainwashing před spaním.

„Zítra jedu na jedno odpolední lékařské sympozium. Když mi to časově vyjde, vezmu to okolo vás a aspoň zamávám,“ dodala.

Když jsme se ve čtyři odpoledne sešli na tomhle místě, přijela paní doktorka Simičová ve vyleštěném Volvu. Zaparkovala ho podélně a na první

pokus a teď to k němu měla sotva dvacet metrů. Vůbec by mi nevadilo, kdyby dorazila autobusem nebo klidně přiletěla balónem, jen abych měl důvod znovu nasednout do auta a odvézt ji domů. A natáhnout o pár minut večer.

Včerejší Lukáš Mahler se probudil, pootevřel slepené oči a utrousil sprostou nadávku. Už začínal chápat, že se blíží jeho trpký konec.

Až na dlouhé metry byl slyšet virvál, který se odehrával za dveřmi domu. Za zataženými záclonami se míhaly dvě siluety. Tohle dobou měly připravovat slíbenou pozdní večeři. Večeře po večeři, to byla specialita rodiny Mahlerových. Ale teď to spíš vypadalo na začátek třetí světové války. Kristýna pravděpodobně používá dřevěné drbátko, kterým tak ráda mladší sestru trápila. Otázkou zůstávalo, která z nich té druhé provedla něco tak strašného, že v půl deváté večer bourají dům a obtěžují sousedy.

„Asi bys měl jít svoje holky zkontrolovat,“ promluvila Andrea potichu.

Už byla jednou nohou nakročená na protější stranu ulice, kde čekal její vyleštěný miláček. Stejně jako jsem si já přál, abych nikam domů nemusel, tak neodbytně se mi vloudila na mysl myšlenka, aby ona *nechtěla*. Aby nechtěla ukončit dnešní večer, abych na ní poznal, že si přeje pokračování. Poznal jsem, že si poslední čtyři hodiny užila stejnou měrou jako já. Nejsm snad neandrtálec a na pár hodin dokážu zabavit dospělou ženu. Ale to mi bylo málo. Řečeno „chlapsky“, chtěl jsem si ji zkrátka podchytit. Věděl jsem, že jí napíšu na dobrou noc, ale zkrátka jsem ješitně potřeboval, aby mě předběhla a napsala první.

„Čteš mi myšlenky,“ řekl jsem místo toho a raději nezmiňoval, že jsem si před chvílí přál právě touhle kouzelnou mocí disponovat. „Člověk by řekl, že jedna sedmnáctiletá žába zvládne svoje dvě sestry čtyři hodiny kočírovat, ale tady vidíš, co dokáže puberta.“

„Běž si je uklidnit, než ti to tam zdemolují.“

„Na to už asi bude pozdě. Přichází čas na sčítání škod.“

Pousmála se. Zdálo se mi, že se začíná její postava ztrácet v šeru. Jak matněla její silueta, jako by se vytrácelo všechno příjemné z celého večera.

Zachrastila klíči od auta. „Jestli chceš příště pusu na dobrou noc, nedávej si chobotnici. Už nikdy.“ I přes nejasné kontury obličeje bylo vidět, že by jí žádný mořský tvor nedělal problém. Jako žena to ale zahrála do autu. Tušil jsem, že kdybych na ní nějaké podobné rozloučení testoval, prošlo by. „Příště si dej dvojku Veltlína a můžeme o tom uvažovat.“

Mlčel jsem.

Zatracené druhé rande. Na všechno je brzy a zároveň nepříjemně pozdě.

Lehce jsem přikývl a mrkl na ni.

Včerejší Lukáš Mahler se rozesmál na celé kolo. Tekly mu slzy a smáčely modrou košili s krátkým rukávem, kterou měl včera při vaření. Potácel se od rohu do rohu, zalykal smíchy a výjimečně díky záchvatu nemohl mluvit. Díky bohu.

Bylo až příliš snadné poslat ho do prdele.

Tak jsem to udělal a vešel do jámy lvové.

Už jsem slyšel o případech, kdy si lidi vytvářeli po smrti někoho blízkého svět, ve kterém mohli se svým miláčkem koexistovat. Nedokázal jsem si představit, jak může takový vesmír fungovat a jakým heslem se do něj přihlásíte. Můžete vstoupit kdykoli? Můžete vzít kamaráda a dát si s tátou na palouku pivo, zatímco budou okolo vás hopkat veverka?

Je potřeba se prachsprostě zbláznit? Musí vám švihnout v bedně, abyste si mohli posmrtně pokecat s manželkou, aniž byste museli k urně na hřbitov a koukat na vybledlou fotografii?

Nevím, kdy se ve mně něco zlomilo. Nebylo to slyšet a pevně doufám, že ani vidět. Nikdo v zaměstnání mi neříkal, že vypadám nezdravě, že si něco pro sebe mumlám. A moje královny se mě nebály, neviděly ve mně ploužící se přízrak. Nehubnul jsem, nestrádal jsem. Neříkal jsem nikomu, že vidím svou mrtvou ženu.

Ona to ani nebyla tak docela pravda.

Jen jsem ji cítil.

Vytvořil jsem si jediné místo na světě, kde jsem s ní na dvě sekundy byl, aniž bych ji držel za ruku a zbláznil se z toho. A nepotřeboval jsem žádnou svatyni se stovkou svíček a podobizen, stačily mi obyčejné vchodové dveře.

Když jsem vcházel do domu, nebo jsem z něj vycházel, cítil jsem v tom kratičkém okamžiku nějaké propojení obou světů. Měl jsem ty nicotné dvě sekundy jen pro sebe a to mi stačilo.

Neexistovala doktorka Simičová se svými kudrlinami, neexistovalo její bouřící auto. Necítilo jsem závany větru, ani otravné štěkání sousedova psa,

jenž nepochybně opět vyhrabal odněkud z popelnic mrtvou krysou. Jsem si jistý, že mě někdo zdravil; vždycky si později vzpomenu na útržky toho, o co jsem za ty dvě sekundy přišel. Někdo na mě hulákal, ale já ho náležitě ignoroval – jak jen to umí člověk položený do slastného tranzu. Kdyby vyjely ze zárubní ocelové špičky a probodly mi tělo skrz naskrz, našla by mě tu policie s úsměvem na rtech.

Nepřipouštěl jsem si ještě nic z toho, co se děje v domě. Kdo ví, možná mi něco bránilo, abych hluk před sebou vnímal. Nejspíš něco, co mi dovolilo na ten mikrookamžik vnímat svou mrtvou ženu.

Oči jsem měl otevřené, nemusel jsem se utápět ve tmě, a přesto jsem zcela jasně viděl její obrysy. Dokonalou postavu, kulatou tvář, kterou později tak zhyzdil rostoucí nádor. Ruce opřené o boky. Viděl jsem její tlukoucí srdce, zvedající se mlhovitá ňadra. Znal jsem každý její pohyb. A modlil jsem se, abych o tuhle dvouvteřinovou psychedelickou výsadu nepřišel.

Jakmile jsem překročil práh, ocitl jsem se ve světě svých tří královen. Už dlouho tak o nich uvažuji. Ony vládnu mně, nikoli já jim. Ve světě prvních zničujících lásek (v případě sedmnáctileté Kristýny), prvních pokusů o emocionální vzpouru (pokud šlo o třináctiletou Elišku) a sladké nevědomosti. Ta se týkala Lucinky. Byly jí dva roky a jeden měsíc a už teď jsem si uvědomoval, že podělila po Gábině krásu. Zbylé dvě holky prořízly pusou, ona oči, které vyluxují peněženku nejednomu naivovi.

Nestačil jsem si ani zout boty a doběhla ke mně Kristýna. Vesele mě ignorovala, jen se okolo mě protáhla a s rukou nataženou do vzduchu popoběhla o kus dál, kde byly otevřené velké dvoukřídlé dveře do mojí pracovny.

Zastavila se kousek od nich, otočila se a já až teď zaregistroval, že drží v rukou fotografii.

„Čau, tati,“ pozdravila spokojeně a čekala na uragán.

Její mladší sestra okolo mě proběhla o moment později, byla nakloněná dopředu, rty měla stisknuté, až skoro křídové, a z očí jí litaly blesky, kterými by se dal dobíjet generátor. Její nevýhodou bylo, že byla o hlavu menší než Kristýna. Možná to za pár let dožene, ale teď, pokud chtěla něco, na co nemohla dosáhnout, mohla se maximálně modlit. Nebo v tomhle případě kousat a škrábat, ale já doufal, že k tomu nedojde. Pořád jsem byl ještě připravený na Mahlerovskou večeři po večeři, na šití stehů se mi jet nechtělo.

„Děje se něco, co bych měl vyřešit?“ zeptal jsem se klidně a zul si pravou

botu. Levá mi šla dolů vždycky hůř, čert ví, čím to bylo. „Můžeme využít mé dobré nálady a ukončit tenhle večer jako normální rodina.“

Kristýna na sobě měla na džínách a bílém triku zástěru, takže se tu přece jen vařilo. Kdyby ji neměla a stála na špičkách tak, jak se právě v tuhle chvíli šponovala, byl by krásně vidět piercing v pupíku, který mi před rokem tak rozpumpoval žluč. Nevadilo mi, že si nechala propíchnout kus kůže, ale nemám rád překvapení. A představení téhle ozdoby stylem „tramtadá... koukni, jakou bombastickou věc mám v pupku, a ty s tím nemůžeš vůbec nic dělat“ mi drásá moje rodičovské nervy. Zakládám si na moderním vedení rodiny – oba s Gábinou jsme si na něm zakládali – a tyhle šarády házejí mojí perfektní výchově v lepším případě klacky pod nohy. V tom horším jí rovnou ukazují vztyčený prostředníček.

„Večeře je na stole. Nejsou od oběda umytý všechny misky na pudink, nějaký expert,“ Kristýna ukázala volnou rukou na temeno své mladší sestry, „v nich nechal zaschnout zbytky, takže se odmočují. Máš pudink ve své skleničce na whisky.“

Držela ruku jako stožár nahoře. Mezi prsty jí trčela barevná fotografie, vypadala jako školačka, co se nadšeně hlásí o slovo.

Eliška se po ní snažila vyšplhat. vzdala to přesně ve chvíli, kdy mi sjela z nohy levá bota a konečně jsem cítil, že jsem doma. Atmosféra tomu napovídala a stejně tak Adele, která vyřvávala z malého repráčku nad koupelnou něco o tom, že byla kdysi mladá. Tenhle křáp jsem tam instaloval na přání tehdy patnáctileté Kristýny, aniž bych tušil, jak moc mi změní život.

Třináctiletá Eliška se na mě otočila, dopadla ze špiček na celá chodidla a snažila se marně zakrýt, jak našťvaná vlastně je. V tomhle věku ještě neuměla s emocemi zacházet. V jejím pihovatém obličejí zářil vzdor, byla nasupená až běda, ale slzy byly v nedohlednu. Vychoval jsem silné holky. Zocelené samotným životem a tím nejhorším, co může přinést.

„Nebudu s vámi řešit, kdo co komu proč vzal. To po mě nechtějte,“ pronesl jsem spokojeně. Vystoupil jsem ze svého „mezisvěta“ a už ve mě zase převládala běžná lidská spokojenost z vydařeného rande. A především tradiční chlapská pýcha. Hrdost muže, který ví, že dokázal ženu zaujmout. „Dáme si jako normální rodina před půlnocí druhou večeři, nebo se chcete navzájem zabít?“

Eliška se prudce otočila ke starší sestře a ukázala na ni vyzáblým prstíkem. „Tak řekni jí, aby mi –“

Udělal jsem čelem vzad a bosky vešel do kuchyně přímo doprostřed vůně čerstvě rozpečené pizzy.

„Až si to vyřešíte, nejdete mě u stolu,“ řekl jsem přes rameno. „A půjdu se podívat na Lucíka. Jestli je posraná, válí se na zemi se zlomenou nohou, nebo ji někdo oknem ukradl, máte obě na měsíc zákaz televize, internetu, vycházek, ponocování a kradení mých peněz z peněženky.“

Nejmladší dcera byla pochopitelně na svém místě. Stejně jako kterýkoli jiný den poté, co tahle rodina přišla o ženu číslo jedna. S odchodem mé manželky a matky tří dětí, se povinnosti automaticky rozložily mezi ty dvě ratolesti, které se už neposrávaly a zvládly víc slov než „digon“ a „bagú“.

Když Gábině diagnostikovali nádor schovaný za pravou oční bulvou, měla ještě kocovinu z oslavy svých osmatřicátých narozenin. Jeden den pila jako o život domácí pálenku z černého rybízu, další den nevěřičně koukala na nějaký nesmyslný cizí svět, který na ni civěl z rozmazané fotografie vlastního mozku, a tiskla mi ruku, jako bych se chystal z ordinace utéct.

To něco, co ještě měsíc předtím fundovaný odborník z oční kliniky označoval jako pseudotumor, se ukázalo být velice agresivním rychle rostoucím gliomem, který tlačil na mozek a způsoboval Gábině bolesti hlavy. Ještě na místě v čekárně, když jí nedocházelo, jak je situace vážná, vtipkovala o tom, že má konečně po opici pořádnou bolest hlavy. Měl jsem chuť ji seřvat. Měl jsem strašnou chuť ji tam slovně sejmout, aby viděla, jak se hrozně bojím, jak mám sevřené útroby.

Během několika následujících týdnů, jsme oba pochopili, že už neexistuje cesta zpět. Trávil jsem je částečně prací (není nad řízení koordinace hoven v městské kanalizaci, když máte doma ženu s rakovinou mozku) a částečně promluvami s nějakými vyššími bytostmi, jejichž existenci jsem celý život popíral. Kdyby se mě někdo ptal, proč jsem to dělal, horko těžko bych ze sebe vysoukal odpověď. Nevěřil jsem v Boha (nevěřil jsem ani v trojí zaklepávání nebezpečných vět do nehořlavého materiálu; číslo třináct jsem miloval – třináctého května se narodila Lucinka – a určitě jsem si neodplivával, když kolem mě projel pohřební vůz). Když jsem chodil na hřbitov za tátou, většinu času jsem proseděl na obrubníku, koukal přes čiré sklo na urnu, o kterou byla opřená fotka v rámečku, a spíš než jsem k němu

promlouval, přemýšlel jsem nad vlastním životem. Věděl jsem, že by mě stejně neslyšel a připadal bych si, že popírám sám sebe.

Těch devět týdnů, než se všechno tak strašlivě urychlilo, jsem ale mluvil až běda. Teď zpětně si nevybavuju, jestli jsem něco zaříkával a přemlouval, všechny ty promluvy se mi dávno vypařily z hlavy (na rozdíl od *zkurveného gliomu* mé ženy). Určitě jsem žádnou astrální bytost nepřesvědčoval, ať mi zachrání ženu. Tak hluboko jsem neklesl. Když vidím konec, poznám ho, a je jedno jestli se týká mě nebo někoho jiného.

Spíš jsem se snažil vymodlit cestu, jak to oběma usnadnit.

Tedy jak to usnadnit všem čtyřem. Lucince byl tehdy půlrok, středobodem jejího světa byla láhev s mlékem a její čtyři palce, ale Kristýna s Eliškou samozřejmě věděly, že je něco špatně. Snažili jsme se před nimi tajit diagnózu, jak to jen šlo. Gábina na sebe denně pajcovala kila make-upu, aby nebyly vidět tmavé kruhy pod očima a loupající se nezdravá pokožka. I přes stále častější dny, kdy ji bolest hlavy skoro otupovala a připravovala o zrak, se snažila za podpory prášků vařit a připravovat svačiny. Uklízela a hrála si na perfektní mámu, jejíž jediný problém je blížící se čtyřicítka.

Až po čase jsem začal vnímat slzy. Nebo spíš vodnaté oči než samotné slzy, které nasvědčovaly tomu, že si konečně začíná uvědomovat vážnost situace. Po dvou měsících popírání a veselého vtipkování směrem k nádoru, se uvnitř Gábiny něco začalo lámat.

Definitivní zlom přišel v lednu, kdy jsem stál kolem jedenácté noční v koupelně před zrcadlem a fyzicky se připravoval na druhý den, kdy mě čekala velká porada o fúzi technických služeb a přidružených organizací. Měl jsem na ní předvést svoje charisma a především oholenou tvářičku, která dokázala ze správných úhlů a za příznivého světla házet neodolatelné úsměvy.

Už jsem byl oholený, jen jsem si rukou přejížděl po tváři a očima ujišťoval svůj odraz v zrcadle, že není nic, co by nezvládl. Za mnou se objevily nejdřív dvě ruce, následovala je změt' tmavých vyžehlených vlasů a posléze se v celém tom chuchvalci objevily unavené oči mé nemocné ženy.

Tvář mi položila na vlhké rameno. Už byla dávno odlíčená. Přede mnou nepotřebovala svou skutečnou slupku skrývat, Kristýna spala u své kamarádky (*„Musíte mě tam nechat spát, prostě musíte. Líba je super holka, její táta řídí kamion, pořád je pryč a ona nikoho nemá. Máma pořád mlčí. Prostě mě tam musíte nechat spát, ona se jinak zblázní, nebo uteče*

z domova.“), Eliška usínala s desátou hodinou, měla v hlavě obdivuhodně přesný budík, a našemu nejmladšímu andílkovi v sedmi měsících nevadilo nic, co se zjevilo v jeho okolí. Kdybychom měli tu touhu, mohli jsme se natřít nutellou a tisknout k sobě nazí.

Její tvář prostá líčidel se vedle mě v zrcadle objevila náhle a nebudu lhát – vystrašilo mě to. Byla to pořád moje Gábina, postrach všech alkoholických cuba libre v okolí. Kdyby vytáhla občanku, nebyla šance, jak ji nepoznat... ale to, jakou rychlostí se z ní začala vytrácet ženskost a... asi její podstata, její spirit, to mě parádně vyděsilo.

Pod očima měla nafialovělé nadýchané pŕlměsíce, víčka skoro nebyla vidět. Na čele, těsně pod vlasy, zářily v koupelnovém světle fleky, které mi připomínaly jaterní skvrny. Zdálo se mi, že se jí zvětšují boltce. Jako sedmdesátileté stařeně. Koutky úst měla zaschlé, ačkoli pila mnohem víc než v období „před zkurveným gliomem“, jak jsme ho občas nazývali. Ten levý dokonce vypadal povadlý. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby na ni útočila nějaká obličejová obrna.

V téhle fázi už bylo jedno, jestli bylo šest hodin ráno nebo deset večer, byla pořád unavená.

Přejela mi rukou po tváři a já si se zděšením uvědomil, že jsem měl tendenci ucuknout. Hladila mě moje žena, ale ten dotek mi vůbec nepřišel povědomý. Jako by si mě testoval nějaký cizí tvor. Ochutnával mě, značkoval si teritorium.

„Jak to děláš, že vypadáš pořád tak dobře?“ zeptala se. Na posledním slově jí ujel hlas a skoro ho zakrákala. Rakovina možná začala u oka, ale rozhodně si nebrala servítky, nezastavovala se a hnala si to dálnicí do všech koutků těla.

„Sundal jsem čtrnáctidenní křoví. To bude tím.“

Znovu ten dotek. Lehký, opatrný, jako když člověk odstraňuje pavučinu. „Měl by ses holit častěji.“

„To bychom nesměli mít tři děti. Kdybych neměl zítra aktiv, měl bych na krku za chvíli chlupatou kouli.“ Pohladil jsem její ruku. Cítil jsem pod prsty každou kost zvlášť. „Běž si lehnout. Za chvíli jsem u tebe.“

Usmála se a na chvíli se její fialové váčky vytratily, takže jsem viděl její obličej z dob, kdy ji nesužovaly žádné neřešitelné zdravotní trable. Viděl jsem Gábinu tak, jak jsem si zvykl ji vídat, když skákala kolem dvou malých holek.